

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15505/2022
09.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Суботић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр1 108/22 од 17.06.2022. године, у седници одржаној 09.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр1 108/22 од 17.06.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр1 108/22 од 17.06.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гжрр1 108/22 од 17.06.2022. године, потврђена је пресуда Другог основног суда у Београду Прр1 117/21 од 06.04.2022. године, којом је обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 712.733,12 динара са законском затезном каматом од 30.07.2021. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 39.000,00 динара. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је одговорио на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је накнада материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Привредним судом у Београду Ст 112/10. Правноснажним решењем Привредног суда у Београду Р4 Ст 450/21 од 10.03.2021. године усвојен је приговор предлагача овде тужиоца и утврђена повреда права на суђење у разумном року у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Београду Ст 112/10 и наложено стечајном судији да у року од 4 месеца предузме неопходне радње у циљу окончања поступка. Према закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршавања правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја вођеним над стечајном дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У овом случају, стечајни дужник Прва српска фабрика шећера „Димитрије Туцовић 1898.“ Београд је била привредно друштво са 100% друштвеног капитала у тренутку отварања стечајног поступка. Потраживање се односи на неисплаћене зараде које су припадале четвртом исплатном реду и нису намирене. Обавеза тужене Републике Србије да тужиоцу накнади тражену имовинску штету заснива се на одредби члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, с обзиром да се одредбе наведеног члана односе на материјалну штету која настане због дужине трајања судског поступка. Са напред наведених разлога нижестепеним пресудама је одлучено у складу са законом и закључком овог суда, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новог тумачења права.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 30.07.2021. године. Првостепена пресуда донета је 06.04.2022. године, а другостепена пресуда 17.06.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 712.733,12 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац није постигао успех у поступку по ревизији, а наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке, па су на основу одредаба чланова 165. став 1. и 154. ЗПП одбијени захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић